

Erkenci Kuş

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Ağustos 2023

“Uzun bir dize dayardı hayat her sabah karnıma

Şiir için düelloya gelmiş bir sevgili gibi

Sorardı:

Daha yazacak mısın?

Hayır, derdim

Artık yazmayacağım

Ama şöyle denir:

Kılıç çeken kılıçla ölür

Ama şöyle denir

Kaderden kaçılmaz...”(Alıntı)

Hangi rengin örüntüsüydü şiir ve de d/okunaklı el yazımla simler sürdüğüm yüzüm gözüm, sahi çok mu çökmüştü son zamanlarda?

İrdelenesi bir düş' tür gördüğüm: sabahın erken vakti ve sızıların sahanlığı bense göl kenarına kamp kuran bir yavrukurt aşkın tembihlisi isyanımla sürüp sürüştürdüğüm imgeler salkım saçak dizeler mırıldandığım kadar ilk öğrendiğim şarkıyı aşkın da güvertesine saklanmış bir miço gibi öğle saatlerine erip de annemin önüne koyduğum bir tepsi yemek gibi aşk da hüznün de doyumsuzluğun tadımı bazense adını unuttuğum sevgili hani, hani, asla el ele tutuşmadığım ve de yangından ilk kurtardığım iken yaralı yamalı kalbimle melodilerin eşlik ettiği...

İçimden gelmiyor bugün yazmak...

Bir adım ötesi tadı kalmadı artık hayatın:

Dik yakalı gömleğim dik başlı asaletim ve ruhumun çözüldüğü belki de bir deniz feneri dizeler yerine ruhumu aydınlatan oysaki ben en çok en iyi karanlıkta bulurum yolumu.

Acılarım var alt bellekte saklı anıların eşlik ettiği.

Acılamakla geçti ömür acındırmadığım kadar açmadığım kalbimi ne de olsa ben her daim gizli gizli sevdim yüzünü görmediğim adamları ve elini tutmadığım en çok da imkânsızlıkla ve hasretle sevişti sözcüklerim. Şimdilerde cılkı çıkmış yalan aşkların.

Şimdilerde hep para ile ölçülür olmuş yürek yangını denene aslında sahte aşklar taht kurmuş.

Sözümü sakınmadığım.

Alnımın akıyla hasretle sevdiğim.

Haset olanlara değil sevgiye özendiğim.

Renkli bir düştür içimin Çift çarşısı.

Renkli de bir isyan kalem her sustuğunda...

Kalemi fetheden aşkların t/uzasında.

Gölbaşında piknik yaptığım ve denize kulaç açtığım sanırım acıların kulvarında ve şiir yüreğimle tek

yapabildiğim iken karşılıksız sevmek sevimyi değil itiraf etmek temenni dahi edemezken asla gelmeyecek bir vapuru bir gemiyi beklemek demir attığım limana.

Limonata gibiyim bu aralar:

Hem şekerli hem ekşi...

Yanına eşlik eden kurabiyeye keşke annemin eli değseydi gerçi eli elimde ama eskisi gibi değil hiçbir şey...

Uzak coğrafyalarla kan b/ağım var ve imkânsız aşklarla:

Anne tadında bir gün bellediğim ve sıcak ellerinde anneme olan hasretimi giderdiğim...

Sorarlardı ya, eskiden:

“En çok kimi seviyorsun? Anneni mi babanı mı?”

Erkenci kuştum hem ben eskiden hem babacı hem annem iken yüreğimde nemlenen sözcükler ve merdiven altı sevgilerden kimse medet uman ben en çok gökkuşağı ile yarıştım son zamanlarda ise kara delik hani kör noktası sevginin ihtimamla yüreğime serdiğim bir şiir gibi örüntüsü aşk görüntüsü şehla bir düşünce ile eşleşen...

Dedim ya dedim ya:

Anne ikliminde seken bir erkenci kuşum günü erkenden karşılayan ve ısrarla seven ve ısrarla yazan ve ısrarla isyan eden...

Af ola, Tanrım değil sitemim değil isyanım sahi sevmeye hiç mi değer bulmazlar beni?

Acım reçine.

Sözcüklerimse kalburüstü.

İmgelerim kaçkın.

Bense nasıl da şaşkın.

T/aşkın sözcüklerinin mimarisi yosun tutan tarihin değil küf kokan sandığın hiç değil acının ırmağı ve de sevginin dere yatağı nasıl da kuru...

Ağustosun başı.

Sözcüklerinse kışta kalmış iken na'şı.

Utançla değil aşkla yazdığım zamanlar ise başımın t/acı.

Ulemasıyım yorgun günlerin yorgun ayların ve ıslah evinde geçti çocukluğum bir de hamağım bir de yorganım sızım sızdığım sözcüklere sunduğum altın tepside yüreğimi madem matemimle örülü meltemim ve mabedim kuş tüyü yastığımla kanat açtığım rüyalarım...

Minvali mi ömrün?

Yoksa dolan miadı mı?

Bir de milat bildiğim.

Bir mizansense serildiğim şiir ve kepaze imgeler sözcüklerin altın teri azımsandığım bazen duraksadığım bazen savsakladığım.

Gönlümün beyitleri.

Ruhumun giriftleri.

Matemin melteme eşliği ve işte düştüm mü yere ve bastı mı biri bam telime...

Öykümle öykündüğüm.

Ölümle dirildiğim.
Önsezimle sızdığım.
Öz verimle azımsandığım.
Şehit düştüğüm gecenin neminde...
İskele kurduğum şiirin zemininde.
Hoyrat bir aşk olsam ne ki aş erdiğim...
Çocukla çocuk olduğum ve şimdilerde annem iken benim tek çocuğum...
Ölüyle öldüğüm diriyle can bulduğum ve isyan edip de af dilediğim her tövbe vakti rengimle can bulduğum cam gözlerinde şiirin gök gözlü annemin elinde saklı iken hem elim hem kalemim ve söz verdiğim anneme...
Sözlendiğim kadar her şiir özüksediğim.
Özlendiğim olsa keşke her gün şiir olup da akmadığım şair olup da yürek yakmadığım...
Sözcüklerin muhtevası ve evet, ben dünden şerbetliyim ve istikrarla hüznü örüyorum şiir giyiyorum ve şehla gözlerinde şehrin bir sokak kedisi olup bir pencereden içeri giriyorum ve soruyorum da ansızın: Azıcık da olsa bana sevginizden verir misiniz?
Cevabını bilsem de bilmesem de bir koşu arkamı dönüp kaçtığım lakin illa ki de aşka yakalandığım...
Hüznümse bir redif.
Yüreğimse bir girift.
Şiirler yüzerken kanımda boğulmak gibi var mıdır en zevkli ölüm şiir olup zehirlendiğim ve ölümlerden ölüm beğendiğim nasıl ki yazmadığımda can bulmuyorum varsın canı çıksın kalemimin...